

Andreas Eschbach

Het Messias-mysterie

Karakter Uitgevers B.V.

1

Sinds hij wist dat hij beroemd zou worden, wachtte hij op hen. Het verbaasde hem dat ze zo snel kwamen, maar het verraste hem niet.

Eerst was er alleen een stofwolk te zien, helemaal in de verte. Hij nam hem als het ware uit zijn ooghoek waar, keek toen omhoog en vroeg zich af of hij zich door zijn hooggespannen verwachtingen liet bedriegen. Waarschijnlijk wel. Dergelijke stofwolken werden opgeworpen door auto's als ze over de stenige piste reden die ongeveer een mijl ten zuidwesten van het kamp liep. Maar dit was vast en zeker gewoon een vrachtwagen die naar het dorp in de buurt op weg was. Waarschijnlijk had het niets te betekenen. Althans niet dat wat hij verwachtte.

Hij concentreerde zich weer op de paar vierkante centimeter aarde die hij al een uur met een kwastje aan het schoonvegen was. Het was heet. Het was juni, maar al in de ochtenduren steeg de temperatuur tot 28 graden en hoger. Daarna vermeed iedereen het nog op een thermometer te kijken. Het had al weken niet meer geregend, wat voor het werk natuurlijk goed was, maar de bovenste laag aarde veranderde daardoor in gemeen fijn stof dat door het geringste zuchtje wind werd meegevoerd. Ze ademden het in, aten het, namen het mee in hun tenten en veldbedden en zouden er tot het eind van de opgravingswerkzaamheden nooit meer echt van af komen. Tegelijk met het zweet vormde het een dunne, smerige laag waartegen de armetierige waterstraaltjes uit de douches in het kamp weinig konden uitrichten.

Ja, hij moest toegeven dat hij wachtte, dat iets in hem van ongeduld sidderde, dat hij alleen nog werkte om afleiding te vinden. De munt waarop hij daarnet was gestuit, toen hij op een veelbelovende plek voorzichtig met zijn blote handen de aarde opzij had geveegd, was een sjekel uit de Joodse Oorlog, een waardevolle zilveren munt waarop een bloem met drie kelken te zien was. Langs de rand was een opschrift in het oude Hebreeuwse schrift zichtbaar. Met zijn kwast had hij de munt schoongemaakt, zodat die gefotografeerd en in het opgravingenboek opgenomen kon worden. Normaal gesproken zou een dergelijke vondst hem in een jubelstemming hebben gebracht. Alleen in een heel korte periode tijdens de Romeinse bezetting hadden de joden zilveren munten met een hoge waarde geslagen, namelijk in de tijd van de joodse opstand, die in het jaar 66 begon en in 70 door Romeinse troepen werd

neergeslagen. Toen was de Grote Tempel verwoest en was de verdrijving van de joden begonnen. De munt was een van de vondsten waarmee ze de graven die ze aan het blootleggen waren exact zouden kunnen dateren.

Maar hij was met zijn gedachten ergens anders: bij de vondst van gisteren. Hij had die niet zelf opgegraven – een van de assistenten, een jonge student uit de Verenigde Staten, was de echte vinder – maar hij was wel de enige die het belang ervan begreep. Hij huiverde bij de gedachte eraan. Nog nooit tevoren waren archeologen op zo'n explosieve vondst gestuit, een voorwerp dat de beschaving letterlijk op haar grondvesten kon doen schudden.

De stofwolk kwam dichterbij, was nu de afslag gepasseerd en ging op weg naar het kamp, in plaats van naar het dorp koers te zetten. Charles Wilford-Smith legde zijn kwast op het opengeslagen opgravingsboek, waarin het zand tussen de bladzijden knisperde, en stond op.

Het landschap om hem heen irriteerde hem telkens weer. In alle richtingen strekten zich verlaten, onvruchtbare lage heuvels uit, die op enkele dorre halmen in de schaduw van grote steenblokken na volkomen kaal waren. Ze verleenden in elk geval nog een groene waas aan de vlakke, die aan de horizon in grijze heuvels overging. Die waren al behoorlijk afgesleten door de wind die er al vele duizenden jaren had gewaaid en nog steeds woei. Desondanks had je hier geen gevoel van ruimte. Integendeel, je kreeg het idee onder een brandglas te staan, alsof je letterlijk voelde hoe de geschiedenis van minstens drie grote culturen in dit land werd gebundeld. Elke steen, elke dorre struik leek met herinneringen aan bloedige drama's en meedogenloze vervolgingen doordrenkt te zijn, verre echo's van de stemmen van bijbelse profeten leken nog van de bergen te weerkaatsen en de vurigheid van de talloze gebeden leek het lichaam als radioactieve straling te doordringen.

Bedachtzaam nam hij zijn brede zonnehoed af die hij bij het werk altijd op had. Die was een soort onvrijwillig kenmerk van hem geworden en was door de tijd behoorlijk aangetast. Hij haalde een zakdoek tevoorschijn die ooit wit was geweest, wiste het zweet van zijn voorhoofd en daarna van zijn schedel, waarop zijn grijze haar al tientallen jaren lang steeds dunner werd.

'Shimon,' zei hij halffluid.

Uit een gat in de grond kwam het hoofd van een man tevoorschijn. Hij leek ongeveer vijftig en had een rond vollemaansgezicht met donker kroeshaar en een zware baard. Hij knipperde afwezig met zijn ogen.

Daarnet had hij nog tweeduizend jaar terug gekeken en hij kon zich slechts moeizaam weer op het heden instellen. ‘Wat is er?’

Hij wees op de naderende stofwolk. ‘We krijgen bezoek.’ De auto was inmiddels herkenbaar. Het was een verlengde donkere limousine die absoluut niet op dergelijke onverharde wegen gebouwd was. Het zonlicht danste glinsterend op de chromen lijsten rond de verduisterde ramen toen de auto door een van de talloze kuilen reed en als een kustvaarder in zware zeegang heen en weer schommelde.

‘Bezoek?’ Shimon richtte zich moeizaam op en keek naar de auto in de verte. ‘Wie kan dat zijn?’

‘Hoog bezoek.’

‘Iemand van de regering?’

‘Nog hoger waarschijnlijk.’ Hij zette zijn zonnehoed weer op en stopte de zakdoek in zijn broekzak terug. ‘Onze geldschieder.’

‘Aha!’ Shimon Bar-Lev keek hem aan. Ze werkten al bijna twintig jaar samen. ‘Perceel 14, nietwaar? Dat wil hij bekijken. En hoe zit het met ons? Wil je het eeuwig geheimhouden wat jij en die... hoe heet hij?’

‘Foxy,’ antwoordde Wilford-Smith geduldig. Shimons slechte geheugen voor de namen van nog levende mensen was legendarisch. ‘Stephen Foxy.’

‘Ja, precies. Wat jij en die Foxy gevonden hebben?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Maar de man in de limousine daar mag het eerder weten dan ik?’

‘Ja. Geloof me, Shimon, zodra je het weet, zul je begrijpen waarom ik zo handel.’

Shimon mompelde iets onverstaanbaars. Hij leek wel een koppig kind. Wilford-Smith keek om zich heen. Hij was door satellietbeelden op het spoor gebracht van deze nederzetting, die rond het begin van de christelijke jaartelling bewoond was geweest. Op grond van deze beelden hadden ze negentien uit te graven percelen bepaald. Binnen elk perceel waren ze volgens een rastersysteem te werk gegaan, waarbij vierkanten van vijf bij vijf meter werden blootgelegd. Het rasterpatroon, dat aan het oppervlak gemarkeerd was, bleef daarbij in stand en vormde tussen de uitgegraven vierkanten scheidslijnen van een meter breed, zodat de archeologen alle details volgens een vast referentiesysteem konden indelen. Dat was de traditionele methode, waarvan de deugdelijkheid inmiddels overal ter wereld bewezen was. En natuurlijk vormden de rasters de toegang tot alle opgravingslocaties; soms vormden ze een heel systeem van smalle bruggen boven diepe kuilen.

Van de negentien percelen werden voorlopig alleen de vijf veelbelovendste onderzocht. Dat wil zeggen, sinds gisteren waren het er zes. Hij had het werk aan perceel 14 laten stilleggen en de hulpkrachten in plaats daarvan opgedragen de bovenste lagen van perceel 3 af te graven. Boven de vindplaats was nu een grote witte tent opgezet, die 's nachts door twee grimmige jonge mannen met geladen machinepistolen werd bewaakt. Deze mannen waren leden van een in Tel Aviv gevestigde bewakingsdienst en waren nog geen anderhalfuur na zijn telefoontje opgedoken met de man die nu naar alle waarschijnlijkheid in de zwarte limousine zat.

Natuurlijk waren er geruchten. Hij kon het gemompel letterlijk horen als hij tussen de opgravingen door liep. De meesten waren vrijwilligers, jonge hulpkrachten uit de hele wereld, die door de Israel Antiquities Authority in Jeruzalem naar hen toe gestuurd werden. Voor een bespottelijk lage beloning waren ze vanwege het avontuur bereid dagelijks vroeg op te staan en de hele dag met manden vol aarde en stenen te slepen. Nu keken ze uit hun ooghoeken naar hem en vroegen zich af wat hier eigenlijk aan de hand was.

‘Misschien is het het beste als we al het werk voor vandaag neerleggen,’ overwoog hij met gedempte stem. ‘De mensen moeten wat uitrusten.’ Shimon keek hem verbijsterd aan. ‘Ophouden? Maar het is nog niet eens drie uur!’

‘Dat weet ik.’

‘Waarom dan? Er is nog ontzettend veel te doen. Ze zijn net begonnen met het nieuwe perceel en...’

Hij merkte dat zijn stem geïrriteerd begon te klinken. ‘Shimon, het gaat om allemaal intelligente jonge mensen die blaken van de energie en barsten van nieuwsgierigheid. Het kan me niet schelen hoe je het voor elkaar krijgt, maar niemand van hen mag vanavond in de buurt van perceel 14 komen, *alright?*’

De ander keek hem langdurig aan, en zoals altijd begrepen ze elkaar nu weer volledig, op een manier die ze als magisch ervoeren. ‘*Alright,*’ zei Shimon. Het klonk als een belofte, en dat was het ook.

Hij zuchtte en krom moeizaam uit de opgravingskuil op de smalle richel. Verderop bij perceel 3 stonden ze al bij elkaar. Merendeels jonge mannen, met slechts enkele vrouwen ertussen, die hevig werden begeerd. Ze keken aandachtig naar de zwarte auto, die nu langzaam en bijna weifelend over de parkeerplaats reed, en vervolgens weer naar hem. Hij meende hun blikken op zijn huid te voelen, terwijl hij kalm

naar het half afgebakende terrein liep waar de auto's geparkeerd stonden. Hij hoopte althans dat hij een kalme indruk maakte en niet alleen maar zwak leek. Sinds hij de zeventig gepasseerd was, schoten de jammerklachten van zijn vader hem weer te binnen, die 87 geworden was en zijn familie de laatste zeventien jaar van zijn leven over het voortschrijdende verval van zijn lichaam, zoals hij het altijd noemde, geen dag in het ongewisse had gelaten.

De zwarte auto was tot stilstand gekomen. Gele kentekenplaat, een Israëlische auto dus. Waar in Israël kon je in hemelsnaam zo'n auto krijgen? Het verbaasde hem altijd weer wat er met geld allemaal mogelijk was.

Blijkbaar bleven ze in het vermoedelijk aangenaam koele interieur zitten. Toen hij bij de auto aangekomen was, stapte de chauffeur uit. Het was een enorme, breedgeschouderde man met militair gemillimeterd haar, gekleed in een eveneens bijna militair uitzierend uniform, en met een revolver in een schouderholster die je onmogelijk over het hoofd kon zien. Hij was vast en zeker bodyguard van beroep en slechts af en toe ook chauffeur, want hij opende het portier op een onhandige, ingestudeerd lijkende manier.

De man die van de achterbank van de limousine uitstapte, was niet alleen rijk en machtig, maar zag er ook zo uit. Hij droeg een perfect zittend donkerblauw kostuum, dat in deze omgeving volstrekt niet gepast zou hebben als iemand anders het had gedragen. Maar John Kaun, de absolute heerser over een wereldwijd bedrijvenconglomeraat, was gewend dat de omgeving zich aan hem aanpaste en niet omgekeerd. En dat leek in zekere zin ook te gelden voor woestijnlandschappen, archeologische opgravingen en gloeiende hitte.

Ze begroetten elkaar met de vereiste beleefdheden. Ze hadden elkaar pas tweemaal ontmoet; de eerste keer was het over de vraag van de financiële ondersteuning van de opgravingen gegaan, en later hadden ze elkaar in New York gesproken, bij de opening van een tentoonstelling over opgravingen uit de tijd van koning Salomo. Het was overdreven om te stellen dat ze elkaar mochten. Het kwam erop neer dat elk van beiden de ander als een noodzakelijk kwaad zag.

'Dus het is u gelukt,' zei John Kaun, terwijl hij zijn blik over de omgeving liet dwalen. Hij bood daarbij een fascinerende aanblik; je kreeg de indruk dat die ogen in staat waren de aangeboden optische informatie letterlijk op te zuigen, om de omgeving werkelijk te doen verdwijnen. Je zou verwachten dat de bergen zich door deze ogen zouden laten wel-

ven of dat alle kleur eruit zou verdwijnen, iets dergelijks. ‘U hebt iets gevonden wat meer zal zijn dan een voetnoot in een archeologische encyclopedie.’

‘Daar lijkt het op,’ knikte Charles Wilford-Smith.

‘Heinrich Schliemann heeft Troje gevonden. Howard Carter het graf van Toetanchamon. En Charles Wilford-Smith...’ Voor het eerst waren achter het masker van deze potentat vage menselijke gevoelens zichtbaar. ‘Ik moet erkennen dat ik het nauwelijks had verwacht,’ verklaarde hij. ‘Tijdens de hele vlucht hierheen heb ik nergens anders aan gedacht.’ Charles Wilford-Smith wees uitnodigend in de richting van de tent, die ooit tot de uitrusting van het Britse leger had behoord. ‘Wat u zich ook voorgesteld mag hebben,’ zei hij daarbij, ‘de werkelijkheid overtreft alles.’

2

De eerste opgravingscampagne was voor een periode van vijf maanden gepland, te beginnen in mei. De leiding was in handen van de auteur, terwijl dr. Shimon Bar-Lev voor de documentatie verantwoordelijk was. Voorman was Rafi Banyamani. Vanwege de uitgestrektheid van het opgravingsterrein werd tijdelijk gebruikgemaakt van maximaal 119 vrijwillige hulpkrachten bij de opgravingen.

Prof. dr. Charles Wilford-Smith

Bericht over de opgravingen bij Bet Hamesh

Vlak voor het avondeten ging de telefoon. Lydia Eisenhardt kwam bij de tweede beltoon uit de keuken en veegde haar handen aan haar keukenschort af voordat ze opnam. Het was nog een telefoontoestel met een ouderwetse draaischijf en een zware, massieve hoorn, die in de donkere hal aan de muur hing en je dwong alle telefoontjes tussen de jassen aan de kapstok en de met de bontgekleurde rubberlaarzen van de kinderen volgestopte schoenenkast te plegen. Ze hadden de telefoon van de vorige huiseigenaar overgenomen, die hier veertig jaar had gewoond en hadden besloten die te houden. ‘Met Eisenhardt.’

Er klonk een glasheldere stem aan de andere kant die met een duidelijk Amerikaans accent vloeiend Duits sprak. ‘Met het kantoor van John Kaun, u spreekt met Susan Miller. Kan ik de heer Peter Eisenhardt spreken?’

‘Momentje, ik ga hem halen. U belt zeker uit het buitenland?’

‘Uit New York, ja.’

Lydia knikte geïmponeerd naar haar spiegelbeeld in de garderobespiegel. Haar man kreeg veel telefoontjes, maar dit was nieuw. ‘Ik haal hem meteen.’

Ze legde de hoorn naast de telefoon en liep snel naar de trap naar de eerste verdieping. Ze liep enkele treden op en riep: ‘Peter?’

‘Ja!’ klonk het achter de deur van de werkkamer.

‘Telefoon voor je!’ En nog nadrukkelijker: ‘New York!’

Sommige woorden lijken een magische klank te bezitten. New York was zo’n woord. Voor een schrijver was New York wat Hollywood voor een acteur was: het middelpunt van de wereld, de artistieke Olympus, de fel-

begeerde, bewonderde, gevreesde en verachte plaats waar een carrière tot een hoogtepunt kon komen, maar dan ook alleen daar.

New York! Dat kon alleen maar betekenen: Doubleday, Random House, Simon & Schuster, Alfred Knopf of Time Warner... Dat kon alleen betekenen dat de langverwachte verkoop van de vertaalrechten van zijn boeken in de Verenigde Staten...

Nu niet de kluts kwijtraken. Peter Eisenhardt keek naar het grote vel pakpapier dat voor hem aan de muur achter het bureau hing, vol dikke en dunne pijlen, merkwaardige symbolen, namen, chaotisch neergekrabbelde aantekeningen, erop gekleefde briefjes en tijdschriftfoto's. De schets van zijn nieuwe roman, waaraan hij op dat moment werkte. Alleen al deze schets van drie bij anderhalve meter was een kunstwerk, dacht hij soms. Nu dacht hij alleen: New York!

'Ik kom eraan!'

Hij was buiten adem toen hij bij de telefoon kwam en had geen idee of dat goed of slecht was. Lydia stond gespannen in de deuropening van de keuken te luisteren. Het rook daar naar azijn, basilicum en vers geraspte komkommer.

'Met Peter Eisenhardt,' zei hij, met een blik in de spiegel. Hij was nog altijd tamelijk slank, ondanks zijn overwegend zittende bestaan. Alleen zijn haar begon onheilspellend dun te worden. Hoe zou dat eruitzien op het omslag van een Amerikaans pocketboek?

'Dag meneer Eisenhardt,' zei inderdaad een Amerikaanse stem, die verbazend goed Duits sprak. 'Mijn naam is Susan Miller, ik ben de secretaresse van John Kaun. Zegt die naam u iets?'

Kaun? John Kaun? Hij keek verbaasd. Hopelijk lag hij er niet gelijk uit als hij toegaf die man niet te kennen. 'Eerlijk gezegd niet. Moet ik die kennen?'

'Mister Kaun is bestuursvoorzitter van Kaun Enterprises, een holding waartoe onder andere de tv-omroep N.E.W., News and Entertainment Worldwide, behoort...'

'De concurrent van CNN?' Het volgende moment had hij zijn tong wel willen afbijten vanwege deze opmerking.

'Hm, ja. We werken eraan om nummer een te worden.'

Ongelooflijk stom. 'Mooi,' zei Eisenhardt laf.

'Tot Kaun Enterprises,' vervolgde de stem, 'behoort onder andere ook de Duitse uitgever die uw romans publiceert.'

'Aha,' bracht Eisenhardt uit. Dat had hij niet geweten. Verbazingwekkend.

'Mister Kaun laat u weten dat hij erg trots is uw romans te mogen

publiceren. Hij vraagt of hij enkele dagen een beroep op u kan doen.’ ‘Een beroep op me doen?’ bouwde Peter Eisenhardt haar na. ‘U bedoelt voor enkele lezingen? Een lezingenreis?’ Dat was bijna even goed als een verkoop van de publicatierechten. Hij had er verschrikkelijk veel zin in: een paar dagen naar de VS gaan om een gevierde gast in het huis van een multimiljonair te zijn, als middelpunt van een literaire avond in zo’n legendarische exclusieve club in New York te fungeren, omringd door de oude geldadel, die er trots op was nog wat Duits te verstaan...

‘Niet direct een lezingenreis,’ corrigeerde de stem aan de andere kant van de lijn hem. ‘Mister Kaun wil graag een beroep doen op uw sciencefictionkennis. Uw literaire fantasie.’

‘Mijn literaire fantasie? En waar heeft hij die voor nodig?’

‘Dat weet ik niet. Ik ben gemachtigd u een honorarium van tweeduizend dollar per dag aan te bieden, exclusief alle onkosten uiteraard.’

Peter Eisenhardt keek zijn vrouw met grote ogen aan, en zij keek met grote ogen terug. ‘Tweeduizend dollar per dag?’ Hoe hoog stond de dollar momenteel eigenlijk? ‘En aan hoeveel dagen dacht mister Kaun?’

‘Minstens een week, waarschijnlijk meer. En u zou morgen moeten vertrekken.’

‘Morgen al?’

‘Ja. Dat is een voorwaarde.’

Lydia moest even slikken, maar nu stak ze de duimen van beide handen op. Ze konden het geld momenteel goed gebruiken. Een voorschot dat allang betaald had moeten zijn, bleef maar uit, en een van de tijdschriften waarvoor Eisenhardt af en toe schreef vanwege het geld, had een artikel afgewezen waarin hij verdomd veel tijd had geïnvesteerd.

‘En u weet niet wat ik daarvoor moet doen, voor die tweeduizend dollar per dag?’ vroeg Peter Eisenhardt nog eens wantrouwend.

‘Nee, helaas niet. Maar de overeenkomst die ik u moet faxen indien u toestemt, is ons formulier voor adviseurs. Ik neem dus aan dat hij graag uw advies in een bepaalde kwestie verneemt.’

Peter Eisenhardt haalde diep adem en wisselde nog een blik met zijn vrouw uit, die hem bemoedigend toeknikte. En jawel, hij bespeurde zin in avontuur. Waarom niet? Weer eens de wijde wereld in trekken, vrouw en kinderen een tijdje achterlaten... ‘Goed dan,’ zei hij.

‘Oké,’ zei de vrouw, die opgelucht klonk. Waarschijnlijk, bedacht Eisenhardt grimmig, had ze al een hele lijst auteurs afgewerkt, die allemaal geen tijd of zin hadden omdat ze met schrijven meer verdienden dan wat zij hun als adviseurshonorarium kon bieden.

‘Ik zal voor u een ticket op de luchthaven Frankfurt laten klaarleggen,’ vervolgde de stem zakelijk. ‘U hebt alleen uw paspoort nodig. U moet morgenochtend uiterlijk om halfnegen daar aanwezig zijn. Direct aan de balie van El Al. Het is belangrijk dat u precies op tijd bent.’

‘El Al?’

‘Vanwege de veiligheidscontroles. Het toestel vertrekt om tien uur, en als u later dan halfnegen bij de incheckbalie verschijnt, kunt u niet meer meevliegen.’

Eisenhardt begreep het nog steeds niet. ‘Zei u daarnet “El Al”?’

‘O!’ riep ze uit. Ditmaal leek ze zich werkelijk te generen. *‘I’m very sorry.* Ik vergat te zeggen dat mister Kaun momenteel in Israël is. Hij heeft graag dat u naar Israël komt.’

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

Andreas Eschbach

Het Armageddon-complot

Als je met een tijdmachine naar de kruisiging van Jezus zou kunnen reizen, zou je dan proberen hem te redden?

Het Armageddon-complot begint met de laatste scènes van *Het Messias-mysterie*, het boek waarmee Andreas Eschbach een kleine tien jaar geleden internationaal definitief doorbrak, maar het verhaal wordt nu verteld vanuit een ander perspectief.

Stephen Foxx wordt bestolen van een sensationele archeologische ontdekking. In een graf dat tweeduizend jaar oud is, heeft hij voorwerpen en documenten gevonden die volgens de datering even oud zijn als het skelet in het graf, maar waarop teksten staan die uit de moderne tijd komen. In eerste instantie vermoedt men dat de grafschenners geheim agenten van het Vaticaan zijn.

De Amerikaan Samuel Barron, een van de rijkste mannen ter wereld, wil de Bijbel waarheid laten worden. Om dat te bewerkstelligen heeft hij het materiaal uit het graf nodig, want hij wil niets minder dan het Armageddon laten plaatsvinden, de grootste en meest vernietigende oorlog aller tijden en de definitieve strijd tussen de machten van het goede en het kwade.

‘Eschbach mag gerust de Europese Michael Crichton genoemd worden.’ – *Der Spiegel*

ISBN 978 90 452 0548 9

Ook verkrijgbaar als e-book
ISBN 978 90 452 0698 1